

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 03/06/2022 a les 14:30

Dan Peralbo: «Per fer aquest projecte he hagut d'aixafar moltes barreres»

Parlem amb el torellonenc, líder de la formació que va guanyar el Sona9 2021, i que ara publica 'Miris com t'ho miris' amb El Comboi

Dan Peralbo i El Comboi | Noel Pérez

Tot i la seva jove edat, el torellonenc **Dan Peralbo** ja fa més d'una dècada que va entrar en el món de la música amb el seu primer grup, **Els Flipats**, amb qui va publicar dos de discos. Ara fa un parell d'anys va voler iniciar el seu projecte personal com a **Dan Peralbo**, i després de publicar *Cosquis My* (The Yellow Gate, 2020), es va ajuntar amb **El Comboi** -Pol Villegas i l'Aleix ?Jimmy' (**Els Flipats**) i Albert ?Ret' Rams (**Falciots Ninja, MiNE!**)- per presentar-se al Sona9 2021. Sortint-se'n guanyadors, han gravat plegats un nou disc amb el premi del concurs: l'EP *Miris com t'ho miris* (Magic Mountain / The Yellow Gate, 2022).

Ara fa un any, amb El Comboi van ser seleccionats per al concurs Sona9, que van acabar guanyant.

Vam reunir la banda precisament per presentar-nos al Sona9, perquè si no, no hagués pogut defensar les cançons, o no com jo volia. Així va néixer El Comboi. De fet, vam fer el primer directe en el concurs! Va ser molt guai passar pel Sona9 perquè ens va fer estar actius: ens van fer fer una versió, concerts... I ara, una gira ben parida, i el disc.

Esperàveu guanyar?

Hi havia moments que sí, la veritat, i d'altres que no. A estones pensàvem que guanyaríem, perquè has de creure que pots guanyar. Però també sabíem que hi havia gent bona...

Us hi va presentar com a Dan Peralbo, i poc després de guanyar-lo va canviar el nom de la banda per Dan Peralbo i El Comboi. Era per distingir que no tots éreu Dan Peralbo, i el projecte era teu?

Sí: això de dir-nos **Dan Peralbo**, em va crear una falta de personalitat. Fins i tot premsa de Torelló, gent que em coneix de tota la vida, parlava d'el grup **Dan Peralbo**? o ?dels **Dan Peralbo**?... I em semblava molt fort i una falta de personalitat, no estava clar qui era jo! Era absurd. Alhora, també creia que no tenia sentit anar com a **Dan Peralbo** i que la banda fossin uns mercenaris per darrere, perquè són els meus amics, he crescut amb ells. Ens sentim tan còmodes... És genial! Són gent amb qui ens entenem a sac: ens sabem cada mirada, i a l'escenari es nota molt que fa 10 o 12 que toquem junts, i que abans ja érem amics i fèiem cabanyes de petits.

Dan Peralbo a la final del Sona9 2021 | Foto: Carles Rodríguez

Feu una proposta bastant allunyada de les modes actuals.

Quan gravàvem el disc ho pensàvem. Hem dubtat molt amb aquest disc perquè hi ha hagut el pensament de: sabem que dins de les línies establertes per la música catalana mainstream, potser ens passem una mica, perquè hi ha molta distorsió, el *cowbell*... Però no ens hem volgut tallar les ales. Si estem tan contents del disc és perquè no ens hem basat en res, sinó en vibracions del moment i en sensacions a l'estudi. Hem vingut a jugar.

Sense caure en fer coses experimentals, sí que jugueu i us ho mireu amb la sonoritat. ?Margarita? comença amb sons molt crus, entre ?Diumenge? i ?Quin panorama? feu una transició molt brusca...

Això són detallets de producció, i molts d'ells són del Ret, que a més de formar part d'**El Comboi**, ha set el productor del disc. El principi de *¿Margarita?* podria ser superpop i càlid, però vam voler-hi cardar la distorsió i que quan entrés la cançó, volés. I tenim ganes de jugar i provar més, conservant, però, això tan bo que crec que tenim: que les melodies enganxen, són pop. És la meua manera de compondre. Sempre intento jugar amb la veu i buscar que sigui divertit i enganxós. Que la veu sigui guai, però alhora poder fer alguna cosa divertida per darrere amb la música. Donar-li aquest joc i passar-ho bé.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=dbkVUIAV60c>

Us descriuiu com un ?grup dels d'antes?.

[riu] Sí, bàsicament per la manera en què treballem: en un local d'assaig petit, superbrut i *cutre*, que sona fatal, i on passem hores i hores.

Dediqueu moltes hores al projecte. Aquest EP, de fet, l'heu tret molt ràpidament. El vau gravar no fa massa, i abans també vau publicar el disc de nadalés i la pel·lícula ?CROUS'.

Aquests sis temes d'ara ja són antics... De fet, els vam tocar al Sona9. Ara ja penso en el nou disc [riu]. Ha set molt boig tot, no hem descansat en cap moment. A vegades, atabala una mica, és molt intens. Hi ha molta feina, perquè ho fem tot nosaltres: des d'editar els vídeos a produir-los, fer tots els grafismes... Pensàvem descansar un temps després de la publicació del *Miris com t'ho miris*, però no podem. Algun dia se'ns esgotarà l'energia, però ara en tenim i toca esprémer-la.

Les cançons les fas totes tu?

D'aquest disc, sí. Del *Cosquis My* també. Del nou disc, que entrarem a gravar a finals d'any o principis del vinent, de moment les estic fent jo, però potser hi haurà alguna del Ret...

I quina importància tenen per a tu les lletres de les teves cançons?

No els dono massa importància, la veritat... Escric totalment per sonoritat, per morbo, perquè m'agrada com sona. I naturalment li busco sentit, perquè no siguin paraules aleatòries, però tampoc n'hi ha massa... A *¿Oda a l'Ada?*, del primer disc, el primordial era el vers de *¿com m'agrada l'Ada?*, que es va repetint, o el *¿i que te toqui, que te toqui...?*. La resta és igual. A *¿Margarita?* la gràcia és *¿Ai, Margarita, de boca petita...?*. Busco que sigui divertit de cantar. Vaig escrivint alhora que componc les cançons, es fa tot al mateix moment. Després es modifica un munt la lletra, però amb moltes idees de l'original que improvises en el moment de compondre.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=kPMdIY5qaRQ>

I les temàtiques que tractes, les penses? La majoria de cançons tracten de temes bastant universals i quotidianes, sobretot de l'amor carnal. Hi ha una voluntat de ser irreverent i trencador?

Parlo molt de noies, inconscientment. Tot i que tampoc em sento del tot heterosexual, sinó més aviat bisexual. Algun dia m'agradaria fer una cançó d'un noi. Ara tornen a haver-hi dues noies: *¿Margarita?* i *¿Aina?*. *¿Margarita?* que és una palla, i *¿Aina?*, que és la meua cosina. Al disc de Nadal, *¿Cor trencadís?* parla d'una noia també, igual que *¿Oda a l'Ada?* a *Cosquis My*. A mesura que vaig pillant confiança en el sexe, tinc més ganes de parlar d'amor carnal.

Parlem del títol: ¿Miris com t'ho miris' el què?

El disc. És el que hi ha: un treball fet per nosaltres que comença i acaba igual. De fet, el logo és circular: *¿Miris com t'ho miris com t'ho miris...!*. *Miris com t'ho miris* és això, sense mentides: nosaltres, a la Bucbonera Studio amb el Tomàs Robisco, en un càmping on ens vam passar els set dies. No hi ha més.

El disc és una mica cíclic, i el fet que les cançons amb nom de dona siguin a principi i final, ho reforça. Però ¿Aina? té un punt més de balada.

Clar, perquè *¿Margarita?* és l'amor carnal, i l'última, *¿Aina?*, és l'amor pur, cap a la meua cosina. L'*Aina*, com tothom, hi ha dies que està millor, i d'altres que pitjor, i aquesta cançó la vaig escriure un dia que l'*Aina* estava més baixa i volia dir-li que estava amb ella. I al final, quan estigui bé, ho celebrarem i obrirem una ampolla de cava junts. Però no t'espantis, li dic, vola i puja

a l'infinit. Agafa't fort, i anem a passar una nit tu i jo, però molt amorosament. I aquí està el contrast de posar una cançó al principi i l'altra al final. Tot és amor, però són dos amors diferents, estan separats, i havien d'estar-ho... [riu]! És important que sigui així l'ordre.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=sWdp-oNMhCE>

A ?Diumenge? i ?Plou? parles de pluja, però amb connotacions molt diferents. Què t'evoca la pluja??

?Plou? la vaig compondre al terrat, en un dia que plovia però no em mullava, com hi canto. Però vaig pensar que no volia cantar una cançó que parlés literalment de la pluja. Tot i que a Els Pets els va funcionar molt bé... [riu]. Per això vaig transformar ?Plou? en una metàfora de les hòsties del teu enemic. És un dir: tu ves fent, que jo ja no em mullo; et conec tant que ja me la bufa. És una persona que odies, i de la qual ja estàs molt per sobre: ja no t'afecta.

I el ?tant de bo ploqui demà? de ?Diumenge??

Els diumenges és quan anàvem a fer vermouths, d'aquells que acabaven a les 12h de la nit, i es barrejaven amb el sopar. Vam començar aquesta cançó bromejant amb ?tant de bo ploqui demà?. Al principi, quan la vam compondre era més un *divertimento*, però ha acabat agafant un caire molt més personal. Hi parlo de tornar de Londres a Torelló, que va ser dur... I sobretot, de voler xafar el passat. Per fer aquest projecte he hagut de xafar moltes coses i moltes barreres, tan personals com psicològiques. I amb aquesta cançó vaig sanar alguna cosa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=w1Hes4vlyyY>

I de sobte passes a cantar sobre ?quin panorama més bonic?....

A ?Quin panorama? parlo literalment d'una nit de festa. Una festa molt de postconfinament, perquè passa en una casa, quan no hi havia cap bar obert, i veies sortir el sol, però t'havies passat el dia i la nit a casa. Ha set una cosa històrica. I el videoclip mola molt!

A vegades cantant pots recordar a Adrià Puntí (Umpah-Pah). El tens com a referent?

M'ho ha dit molta gent. És referent i l'escolto, i sí que m'emmirallo més en ell que no en altra gent... Però tampoc tinc la sensació que ho faci molt. Crec que ens assemblem en el sentit que ell també juga molt amb la sonoritat. I amb la diferència que el **Puntí** té un vocabulari increïble! Però vocabulari a part, el que ens uneix, o fa que la gent ens relacioni és per la sonoritat, i n'estic convençudíssim: per la rima, pel *divertimento* i la *tonterietat*. No he anat a buscar fer coses com **Adrià Puntí**, però han sorgit així, buscant que sigui divertit, que enganxi.

Parlant de fer-ho divertit i enganxós: per al vostre projecte, el directe és una peça clau.

Crec que sí. Ho estem veient ara: el disc funciona, però el directe és la nostra carta de presentació principal, perquè a la gent li agrada com sonem en directe i com ens movem per l'escenari. Fem una mica d'actuació, ens fem els *xuletetes* i ens ho creiem, però alhora sent naturals.

Com han anat fins ara els directes? Fa res va estar a la FiM de Vilaseca.

Va ser molt guai! Boig, perquè se'ns va anar una mica de les mans: jo vaig xafar dos micròfons, se'm van esparracar els pantalons fent un sal a la segona cançó, el **Ret** va fer un solo de dos minuts amb un sol acord... [RIU]. Però en general, estan anant molt bé els concerts, i amb ganes de fer-ne més.

IMMACULADA

A principis d'any va sorprendre amb la publicació de 'CROUS'

Va sorgir la idea en ple confinament, quan no podíem fer concerts i era una manera d'ensenyar el que fèiem al local d'assaig. I aleshores se'ns va acudir gravar-ho en una masia, en comptes de fer-ho al local. I després vam pensar d'incorporar diàlegs també enmig de les cançons perquè fos més entretingut, canviar de localitzacions... i de cop, estàvem fent una pel·lícula. Ens vam enmarranar molt fort.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=Z_injk_l_zM

L'heu fet vosaltres, també, la pel·lícula, doncs?

Sí, tot nosaltres: gravar, editar, produir... Va ser un bon merder: calcular el menjar, anar uns dies abans a mirar l'espai, controlar la llum. A més, el so era en directe des d'una masia enmig de Tavertet i ens preocupava si aguantarien els potencials... Però va quedar molt guai. Vam estar-hi dormit dos dies, gravant des de primera hora del matí fins a dues de la nit; no vam badar gens. Hi hem dedicat molt temps, i ens agradaria presentar-ho en algun concurs, però a molts no ens deixen perquè ja no és primícia. No hi vam pensar! [RIU].

I just al voltant de Nadal vam publicar un EP de nades pròpies.

Sí, això va ser una bogeria. Som uns mamats i fem coses de mamats: aquesta és l'explicació d'*Immaculada concepció* (The Yellow Gate, 2021). Estàvem un dia al local d'assaig, vam fer una nadala, quan faltava poc més d'un mes per Nadal. I vam pensar de fer un disc de nades. Hi havia els caps d'un estudi de gravació que tenim al costat del local i sortint d'allà ben mamats vam dir que en un mes entraríem a gravar, i no teníem les cançons encara fetes, només havíem fet una melodia en 5 minuts. I ansietat, cardar cançons i au! I pensar un videoclip també. Tot això en un mes. Una bogeria.

I treure'l: no vam ni reposar el disc deprés de sortir de l'estudi.

No, gens. La cançó "Tió d'ofici" la vam gravar amb un sol dia d'assaig. "Nit de Nadal", en tres dies. És un disc que no vam saber vendre. Ningú va entendre què vam fer. Però com sempre, ho miro amb perspectiva, i veig que hi ha "Cor trencadís", que ha agradat molt, i hi ha un videoclip brutal.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=VJ_EomFGxtw